

Marco Ceccaroni, jenž přišel do Opavy z Milána, věří, že studium mu pomáhá zůstat mladým

pondělí 13. ledna 2014, autor: Ivan Augustin

Už více než pětinu svého života tráví za měsíc padesátiletý Marco Ceccaroni v Opavě, kterou vyměnil za mnohem větší Milán, kde podnikal. „Vedlo mě sem srdce,“ říká otevřeně, a i když s češtinou dosud trochu zápasí, komunikaci v ní se nevyhýbá. „Vyskytnou-li se větší potíže, pomohou kolegové z oddělení italistiky a latiny Ústavu cizích jazyků,“ ujišťuje.

Jeho první profesní láskou se stal film. „Trochu jsem studoval režii a v Miláně dělal asistenta produkce,“ přiznává. Proto rád pomohl výše citovanému odbornému pracovišti Filozoficko-přírodovědecké fakulty při přípravě představení filmového klubu, jehož dramaturgii tvořila vybraná díla italské národní kinematografie. „Z kontaktů se studenty jsem zjistil, že zatímco Italové mají v krvi mluvit i tehdy, když se jim slov nedostává, Češi jsou v tomto ohledu zcela jiní. Někdy jim v konverzaci brání ostych z neznalosti jednoho jediného slovíčka,“ přibližuje Marco. Při projekcích tedy vsadil na kombinaci zrakového a sluchového vjemu a soustředil se na náročnou přípravu titulků. „Byla s tím velká práce, ale snad ne zbytečná. Teď mě ale dott. Giorgio Cadorini, Ph.D., vyzval k úvahám o novém společném projektu, který by měl výuce italštiny v Opavě pomáhat,“ těší se na další spolupráci s Ústavem cizích jazyků.

Důvody, proč se člověk rozhodne jet studovat za hranice, mohou být různé. Vedle samotného vzdělání to může být prostá touha po poznání, jak to v cizí zemi chodí. V našem miniseriálu na stránkách novin Vás seznámíme s některými z těch, kteří si Slezkou univerzitu v Opavě vybrali jako svou Alma Mater.

Mezitím si ovšem Marco vedle rodinného zázemí našel též jinou životní motivaci, studium na Institutu tvůrčí fotografie (ITF). „Bylo opravdu těžké se na ně dostat, zato teď si ho úplně vychutnávám,“ hodnotí z pozice prvního italského absolventa-bakaláře ITF (2012) a v tomto období se soustřeďuje na dokončení magisterské teoretické práce. Vede ji Mgr. Jan Pohribný, při realizaci praktické části, na niž si posluchač závěrečného ročníku studia na ITF rezervuje letošní léto, je jeho konzultantem doc. Mgr. Václav Podestát. „Ke státnicím a obhajobě bych rád předstoupil na podzim,“ potvrzuje Marco.

Už jeho bakalářka znamenala pro ITF nejen zatím ojedinělé oživení zadávaných témat, ale též navázání tvůrčích kontaktů s italskými partnery. „Zabýval jsem se v ní fotografickou produkcí studentů na Libera Accademia di Belle Arti LABA v Brescii,“ objasňuje římský rodák s tím, že za výstup z ní lze považovat rovněž společnou výstavu posluchačů obou škol v Italském kulturním institutu v Praze v dubnu 2012 a posléze v listopadu téhož roku v Českém centru v Miláně. „Velmi jsem si přál uspořádat tuto kulturní událost, která spojuje Itálii a Českou republiku na jejich cestě za uměním a kulturou,“ vyznal se při pražském zahájení Dr. Paolo Sabbatini, ředitel Italského kulturního institutu. Vernisáži výstavy byli za zainteresované školy přítomni prof. Virgilio Fidanza a Mgr. Jiří Siostrzonek, Ph.D., a nechyběla ani známá italská kulturní novinářka Barbara Martusciello.

„Rádi jsme návštěvníkům přiblížili alespoň malý zlomek fotografické tvorby studentů obou škol. Smyslem nebylo ani tak vystavit top fotografie, ale spíše ukázat rozdílnost v přístupu zastoupených autorů,“ vysvětlil BcA. Jakub Kožíál, jeden z kurátorů výstavy a opavský Ceccaroniho spolužák z ITF. „Pokud připustíme myšlenku, že fotografie je odrazem společnosti, v níž vzniká, budeme nalézat rozdíly nejen v přístupech, ale i v jednotlivých fotografických žánrech,“ dodal

na adresu souboru nazvaného Lorem ipsum, jehož myšlenka vznikla právě v ateliéru B. Ceccaroniho.

„Jako Ital miluji latinu a zdálo se mi příznačným nazvat tvůrčí usilování termínem tiskařů pro demonstrativní text, který cituje Cicerona. Ono prázdné místo je v mém dlouhodobém cyklu připomínáno třeba bílou hlavou ústřední postavy snímku, jež je jinak s výjimkou fysiognomie zcela konkrétní,“ sděluje Marco. Přestože, jak sám uvádí, ITF úplně proměnil jeho pohled na fotografii, nemohu a ani nechci své původní kulturní zasazení popírat,“ tvrdí a netají se tím, jak ho láká kombinovat středoevropské tvůrčí pohledy s těmi italskými. „Odvahu k tomu mi dala kolegalita pedagogů ITF, kteří vládnu uměním a taktem se ke studentům přibližovat a mít je za plnohodnotné partnery. S tím jsem se v rodné zemi nesetkal, tam přístup k nim vlastně vždy znamená rigorózní zachování odstupů,“ poznamenává.

Jaké jsou další plány sympatického posluchače ITF, jenž si v Opavě už také užil rodičovské dovolené a jemuž se fotografie stala profesí? „Nerad bych to zakřikl, a to s ohledem, že mé

magisterské studium se teprve chýlí k závěru. Stejně tak teď manželka dokončuje inženýrství, a tak se nám nejednou stává, že se při hlídání ratolesti učíme oba,“ usmívá se Marco. „Neřekl bych všechno, kdybych nepřiznal, že pomýšlím na doktorské studium na ITF. Bude to určitě ještě mnohem obtížnější, než co jsem tu prožil dosud, i tak bych se o ně rád pokusil. Vždyť studium pomáhá zůstat mladým,“ loučí se Říman, Miláňan i Opavan v jedné osobě.